

LBRIS

We know
books

FELINE MARI

CUPRINS

Origini și caracteristici	6
Feline antice	8
Născuți prădători	12
Să facem cunoștință!	16
Tigrul	18
Leopardul	24
Leopardul zăpezilor (irbis)	30
Leopardul de copac	32

Ghepardul	36
Leul	40
Jaguarul	46
Râsul (linxul)	50
Râsul iberic	52
Puma	56
Feline în rolurile principale	60
Mituri	62

LBRIS

We know
books

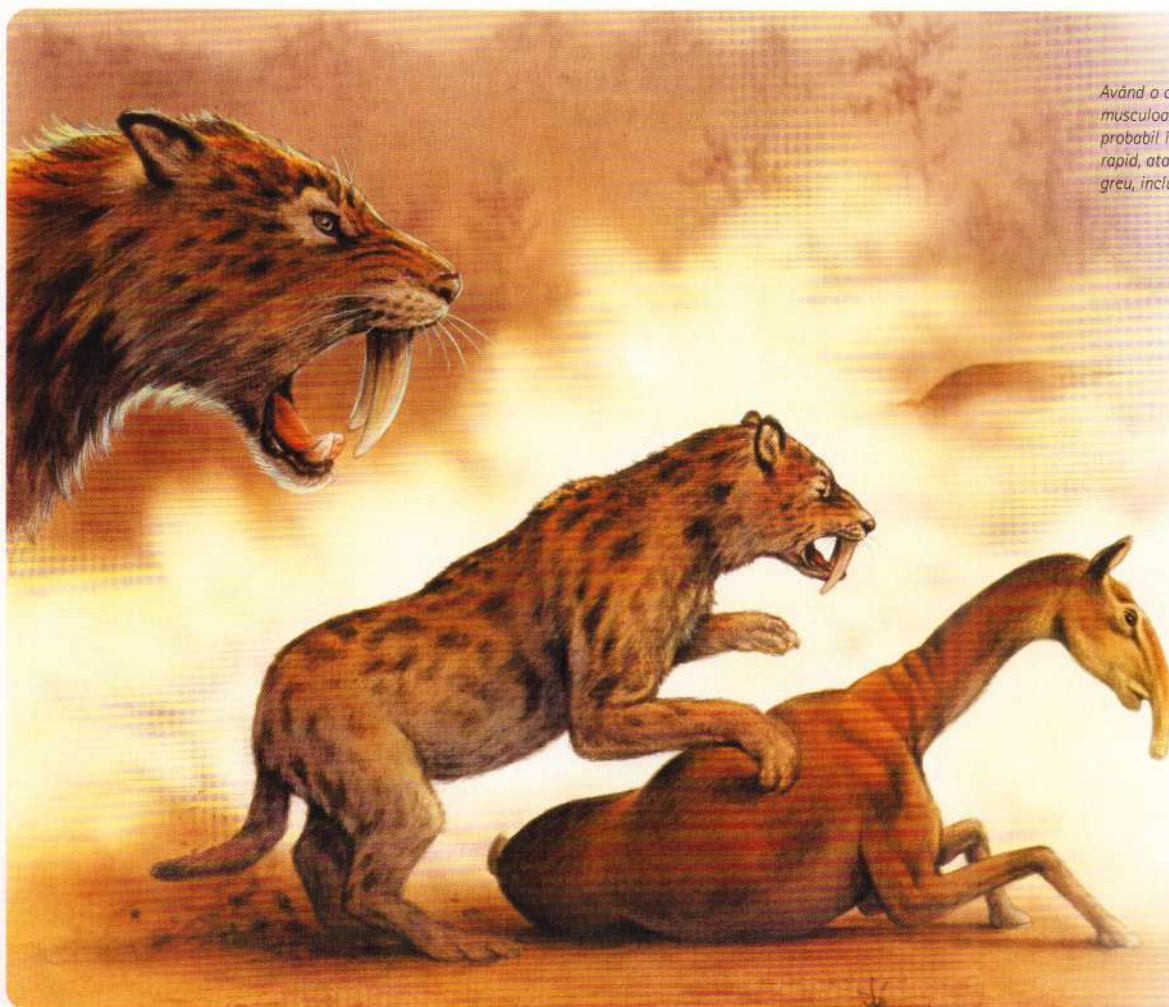
Origini și caracteristici

ORIGINE COMUNĂ

Spre sfârșitul Epocii Oligocenului, în urmă cu aproximativ 25 de milioane de ani, în pădurile din Eurazia trăia Proailurus, care abia dacă era mai mare decât pisica domestică de astăzi. Acest animal, care se cățara cu îndemănare în copaci, își urmărea printre crengi prada formată din animale mici, asemănătoare unor șoareci. Deși acest mamifer prădător străvechi nu poate fi considerat încă o felină, descoperirile sugerează că este posibil ca primul reprezentant al grupului să fi evoluat din el. Altfel spus, strămoșul comun al pisicilor de azi (Felidae) și al felinelor cu dinți-sabie (Machairodontinae) dispărute deja, PseuFaelurus, a apărut în câmpiile Eurasiei în Miocen, în urmă cu aproximativ 20 de milioane de ani. Apoi, acest tip de felină a migrat prin Peninsula Bering spre America de Nord de-a lungul câtorva mii de ani. Pe baza analizei fosilelor sale, oamenii de știință speculează că această felină zveltă, cu corp lung și picioare scurte, groase, scăpa de obicei de prădătorii săi urcându-se în copaci și își urmărea prada printre crengi.

Având o constituție mai corpolentă și mai musculoasă decât un leu, smilodonul vâna probabil în haită, dar, fiindcă nu era foarte rapid, ataca mai ales prăzi care se mișcău greu, inclusiv mastodonți.

Feline antice

DINȚI ASCUȚIȚI CA LAMA

Numele grupului de feline cu dinți-sabie provine de la cei doi canini uriași și alungiți, care difereau prin mărime și nu numai de cei ai felinelor de astăzi. În timp ce caninii celor de azi sunt conici, cei ai mamiferelor antice erau în formă de lamă. Dacă atingeau un os, „armele” lungi de 10-18 cm se puteau rupe cu ușurință, așa că acești prădători foloseau o tehnică specială de ucidere. După ce își imobilizau prada cu labele, își înfigeau dinții cu margini de fierăstrău în gâtul acesteia, secționând traheea și vasele de sânge. Această metodă este foarte diferită de cea a leului, de exemplu, care apucă gâtul prăzii și îl strânge cu putere până când aceasta moare prin asfixiere. Din cauza fragilității caninilor, felinele antice nu ar fi putut face acest lucru, deoarece se presupune că nu aveau destulă forță în maxilare.

Smilodonii (pe care unii îi numesc, în mod greșit, și tigrii cu dinți-sabie) reprezintă o subfamilie dispărută de feline. Au trăit din Miocen până la sfârșitul Pleistocenului și au fost prezenți pe toate continentele, cu excepția Australiei și Antarcticii. Asocierea cu tigrii este greșită, deoarece nu erau strâns înrudite cu tigrii din zilele noastre. Ultimele exemplare din această specie au fost exterminate de oamenii moderni.

Viveridele

Linia viveridelor (*Viverridae*) a evoluat diferit de cea a felinelor antice înainte de apariția lui *Proailurus*, însă cele două grupuri sunt foarte apropiate. Viveridele de astăzi se caracterizează printr-o glandă care produce o secreție cu miros înțepător, o coadă lungă și câte 5 degete pe membru, cu gheare complet sau parțial retractabile.

Genetele, care aparțin familiei de viveride, sunt originare din Africa de Nord și sudul Europei.

DIMENSIUNI DIFERITE

Homotherium este o specie de felină cu dinți-sabie care a locuit pe toate continentele și – conform fosilelor găsite de arheologi –, cu o înălțime la greabăn de aproximativ 110 cm, este a doua cea mai mare reprezentantă a grupului. Cea mai mare este *Smilodonul*, ale cărei fosile au fost găsite în America de Nord și de Sud. *Dinofelis*, care avea o înălțime la greabăn de aproximativ 70 cm și a trăit în Eurasia, Africa și America de Nord, era unul dintre cele mai mici specii, iar caninii săi erau semnificativ mai scurți decât cei ai reprezentanților celorlalte grupuri. Cu toate acestea, toți aveau capacitatea de a-și deschide gura într-un unghi de 120 de grade atunci când mușcau – spre deosebire de maxilarele leilor moderni, care se deschid la 65 de grade –, astfel încât își puteau înfige dinții ascuțiți mai adânc în pradă.

RECESIUNE GLACIARĂ

În timpul Pleistocenului, ultima eră glaciară, felinele cu dinți-sabie și primii reprezentanți ai felinelor moderne făceau parte din megafaună – regnul animalelor gigantice –, iar ariile lor de răspândire se suprapuneau. În Eurasia, pisicile cu dinți-sabie se luptau pentru hrană, printre alții, cu leul de peșteră, în timp ce în America de Nord aveau de înfruntat leul american și ghepardul nord-american. Cu toate acestea, în urmă cu aproximativ 10.000 de ani, clima a început să se încălzească, iar acești prădători mari nu s-au putut adapta la condițiile schimbătoare, astfel că majoritatea au dispărut. Se crede că dispariția lor ar fi fost accelerată și de faptul că strămoșii noștri începuseră deja să îi vâneze.

Feline antice

